

LO CANT DE LES ÀNIMES MUDES

A partir de *Lo cant dels mesos i Ombrívols* de Víctor Català

TOT CANTA

Tot canta o brunz en lo món
sa cançó misteriosa;
tot és un concert immens
per qui no té ànima sorda.

De lo poc que jo he comprès,
aquí te n'ensenyó mostra;
les mostres no valen gens:
la cançó és la que és hermosa;
sols que canta dintre els cors
i no es sent de part de fora.

Qui la vulga oir ben bé,
no cal pas que escolti a l'home.
que ha d'obrir de bat a bat
la seva ànima devota
i escoltar de l'infinit
los cants sota l'ampla volta.

Sols aixís sabrà com són
les cançons misterioses.

(Instrumental)

Sols aixís sabrà com són
les cançons misterioses.

CANT DE GENER

*En la terra enmorenida
la llavor encondormida
amb beatitud, se nodreix de quietud*

*Esperant la primavera
son prenyat va fent carrera
En la pau, sens sospita del cel blau*

*Cada cap de torbonada
deixa anà' una gotellada
i la llavor, sent muntar sa dolça inflor*

*A s'empenta suau i ferma
lo dur glever se desferma
per fer lloc, al que arriba poc a poc*

*Ni l'aucell que vola enlaire
ni lo xuclament flairaire
heuen esment, d'aquell grat adveniment*

*Fes en ta pau amorosa
la gran obra misteriosa
i eternal, de remunta universal*

*Res hi fa que, arrossegant-se,
lo ventrut verí s'avance
tot bavejant, les llavors que va trobant!*

*Amb sa traça maleïda
potser delmi la collida;
mes no hi ha por, que un míser monstre sense cor
aturi la gran obra de l'Amor.*

CANT DE FEBRER

*Febrer lo curt, pitjor que turc!
Qui això va dir, poc ne sabia.
Febrer lo curt, que duus al burg
tot lo que sobra a la masia.*

*L'esperançar de l'humiltat
-que és llur tresor de més valia-
als que no esperen l'has portat
amb un ensomni d'alegria.*

*Amb tu es pressent vora la llar
l'adveniment de Primavera
lo que la terra ha de lliurar
del glaç d'hivern que l'aclapera.*

*L'ametller blanc de tendra flor
és tun heraut i ta senyera;
ell duu coratge al vell pastor,
al senyor trist i a la vaquera.*

*Febrer lo curt, ta brevetat
és joia llarga per la terra;
tu a la cansada Humanitat
mostres lo terme de la guerra.*

*Febrer lo curt -diuen los cors-
beneita sia ta drecera!
Tot davant teu naixen les flors
queden les neus al teu darrera.*

(Instrumental)

*Febrer lo curt -diuen los cors-
beneita sia ta drecera!
Tot davant teu naixen les flors
queden les neus al teu darrera.*

*Per ton camí, plena d'olors
se va acostant la Primavera.*

CANT DE MARÇ

*Cor meu, que dins del pit
estàs tan arraulit
covant records i penes,
eixampla't tot seguit
purgant-te de neguit,
que ve la Primavera.*

*Eixampla't bé, mon cor,
al benefactor calor
de l'estació benigna,
que estant lo bosc en flor,
propici n'és l'amor,
i fresca i lleu la vida.*

*Eixampla't bé, cor meu,
s'estén al voltant teu
serena la Natura;
sota el cel, blau arreu,
somrient està el bon Déu,
que et porta la Fortuna.*

*Doncs prega, cor ferit, amb fe sencera
perquè et donga el perdó de primavera
i que absol del glaç d'hivern a la Natura
i del glaç de l'esprit a la criatura.*

*Puix que Déu és clemència
i esborra tus pecats sens penitència!*

CANT D' ABRIL

*Abril, abril, abril gentil;
abril, abril, que vals per mil!*

*La larva s'ha deixaonat
i'l cuc torna papallona;
l'esperança s'ha llevat
i llur càntic arreu sona.*

*De cap a cap a l'horitzó
bull i fermenta un gran petó
ple de misteri i d'unció
d'una naixenta passió.*

*Abril, abril, abril gentil;
abril, abril, que vals per mil!
Abril, abril, abril gentil;
abril, abril, que vals per mil!*

*Tot lo del món reviu i riu;
tot lo del món és fresc, joliu;
tot lo del món ja sent l'estiu;
tot lo del món reviu i riu.*

*Dels petons de la Natura
n'han brollat ruixats de flors;
de cada flor una ventura;
de les ventures nous amors.*

*Abril, abril, abril gentil;
abril, abril, que vals per mil!
(mmm, mmm)*

*En ton si la Primavera
ha badat sos ulls al món,
embaumada i riallera,
deixondint aucells i fonts.*

*Tot tremola d'esperança,
tot tremola de desig.
Beneïda la frisança de l'encís
(mmm, mmm)*

*Abril, abril, abril gentil;
abril, abril, que vals per mil!*

CANT DE MAIG

*Trontollem, amor, les roses
sobre els fronts empurpurats.
Totes, totes, s'han descloses
al calor del mes de Maig.*

*I que hermoses són les roses,
i que hermoses, mon amour!
I que hermoses són descloses
tot a vora de ton front!*

*Les donzelles i les roses
s'han descloses aquest mes;
totes dues s'han descloses
encesant lo món enter.*

*Les donzelles i les roses
són lo més hermós del món;
totes dues s'han descloses
per lo goig suprem de l'hom.*

(Instrumental)

*Les donzelles i les roses
s'han descloses aquest mes;
totes dues s'han descloses
encesant lo món enter.*

*Les donzelles i les roses
són lo més hermós del món;
totes dues s'han descloses
per lo goig suprem de l'hom.*

*Vull cantà' amor a les roses
que ton front han coronat.
Sols per mi us haveu descloses
al calor del mes de Maig!*

CANT DE JUNY

*Pel Juny, la falç al puny;
pel Juny, l'espiga a terra;
pel Juny, tota la terra
rient al sol de Juny.*

*Pel Juny, les riallades
replenes d'ardentor;
pel Juny, franques besades
de boques ressecades
per lo caliu del cor.*

*Pel Juny, lo gran misteri
esbadellant-se en llum;
pel Juny, tot l'enceseri
del món, ple de perfum.*

*Pel Juny, la santa Vida
entrada ja en son ple,
triomfanta i enardida,
volent esser fruïda
de tots a la mercè.*

*Pel juny, la falç al puny;
pel Juny, l'espiga a terra;
pel Juny, tota la terra
rient al sol de Juny. (x3)*

CANT DE JULIOL

*Juliol roent, roent,
ebri de llum i de vida;
Juliol roent, roent,
passa corrent, passa corrent!*

*Portes lo deliri als ulls
i en la sang les foguerades;
portes lo deliri als ulls
i tot ho bulls.
Deu méu, com bulls!*

*Deixaràs los camps rostits
i escaldades les parpelles;
deixaràs los camps rostits
i los esprits entenebrits.*

*Ton deliri destructor
ofega en son si la vida;
ton deliri destructor
crida a la mort,
que mai fa el sord.*

*No t'estimo, Juliol,
lasciu com una bagassa;
no t'estimo, Juliol,
roent d'un sol
erm de consol.*

*Juliol roent, roent,
ebri de llum i de vida;
Juliol roent, roent,
passa corrent, passa corrent! (x2)*

CANT D'AGOST

*Els rostolls sense una espiga
tresca el ramat diligent,
i la formiga arreplega
lo gra que ha deixat la gent.*

*Sa collita luxuriosa,
ha fet ja lo poderós.
Espigola, espigadora,
lo que deixen tos senyors!*

*Quan ells venguin ses quarteres,
pastaràs tu el pa afanyat,
ells lo menjaran de fleca
i tu'l menjaràs de blat.*

*Quan ells rodin cercant metges
per guarir-se els païdors,
tu pla te'n podràs ben riure
de la vida dels senyors!*

*Espigola espigadora
sense enveja al senyor teu;
que ells han de pagar tos càstigs
i a tu et paga el treball Déu.*

*És per tu que l'Agost canta
son cant encoratjador
locant que anconhorta el pobre
i que no sent lo senyor. (x4)*

CANT DE SETEMBRE

Bressa l'hamaca amb bressada ben dolça
com una mare quan bressa el bressol.

Vull ensopir-me al remor de les branques
vull ensopir-me amb la posta de sol.

Zim, zam! Zim, zam!

Mira les flors d'aquell ram, com s'esfullen!

Zim, zam! Zim, zam!

Mira com cauen les flors d'aquell ram!

Que n'és de fresca i suaua la brisa!
Que n'és de bella i alegre la llum!
Que n'és d'esplèndid lo cel de la tarda!
Que n'és de grat aquest raig de perfum!

Zim, zam! Zim, zam!

Mira com corre lo sol a la posta!

Zim, zam! Zim, zam!

Mira com jaen les ombres pel camp!

Cada matí la llevada és més tarda
i cada tarda la fosca més tost;
cada matí més presosa l'aubada,
i cada tarda més d'hora el sol post.

Zim, zam! Zim, zam!

De mica en mica los dies s'escurcen!

Zim, zam! Zim, zam!

De mica en mica la nit va guanyant.

Bressa l'hamaca amb bressada ben dolça,
tot lo meu ser, com anhela el repós!
Ja l'hem passada la febre estiuenca!
Ja està morint-se l'estiu xardorós!

Zim, zam! Zim, zam!

Vull ensopir-me al remor de les branques!

Zim, zam! Zim, zam!

Vull ensopir-me flairant l'últim ram!

CANT D' OCTUBRE

*De dos en dos, los gotims en la tòria
De dos en dos, los gentils vremedors;
De dos en dos, lo promès i promesa;
De dos en dos, la muller i l'espòs.*

*Que és saborosa la fruita d'Octobre!
Que gart i tebi lo sol bondadós!
Que tou lo pa ben nevat de farina!
L'amor honest, oh que fèrtil i dolç!*

*Sobre la terra morena d'Octobre
cauen los pàmpols malalts de color,
com u ndesmai de la vida sobrera,
com una pluja d'estrany desconhort.*

*Quan bufarà la primera ventada
se'ls endurà entre mortalla de pols.
Oh, quin esglai don la mort de les fulles!
Oh, quin calfred en les teles del cor!*

*Es que s'acosten les neus i gelades;
és que s'acosten les pluges i trons;
es que s'acosta la trista hivernada
sense deliris, corrandes ni flors.*

*Tantost acabi la vrema ensucrada,
darrer esclat de gaubança i calor,
barra la porta a l'estiu que s'allunya
i encén la llar, que vull seure a l'escó.*

*És l'hora dolça de calma serena;
és l'hora dolça de pau i repós
és l'hora dolça de les remembrances;
és l'hora dolça d'esposa i espòs.
(de dos en dos)*

CANT DE NOVEMBRE

Somniem lo somni trist
lo somni de melangia,
en què hi ha claror de dia
junt amb fosca de la nit.

Somniem lo somn iestrany
fet de por i d'emisteri;
lo somni que ens esparveri,
fet d'esperança i d'esglai...

Somniem per somniar,
puix per viure no hi ha vida;
que tot jau per la dormida
de la febre que ha passat.

Somniem lo plaer fos,
en lo sí d'estrany deliri;
somniem lo grat martiri
d'un anhel encara clos.

En la pau de lo aturat,
somniem remors de lluita,
somniem-hi ja la fruita
en lo tronc que ha de brotar.

Somniem que ja ha sortit
de lo mort la vida hermosa
somniem veure la rosa
que naix en lo cementir,.

Somniem per somniar,
puix per viure no hi ha vida;
somniem en la dormida
de la febre que ha passat.

Somniem lo somni trist
lo somni de melangia,
en què hi ha claror de dia
junt amb fosca de la nit. (x4)

CANT DE DESEMBRE

*Lo Desembre ha florit, vida mia;
lo Desembre gelat, ha florit;
ha florit, lo Roser de Maria;
ha florit lo Roser Infinit.*

*Oè, los àngels canten!
Oè, que tot somriu!
Oè, que és més alegre
l'hivern que pas l'estiu.*

*Perque el mes de Desembre
finà el món del delit,
florí la Vida Nova,
la Vida de l'Esprit.*

L'Eterna Flor de l'Infinit!

*Oè, los àngels canten!
Oè, que tot somriu!
Oè, que és més alegre
l'hivern que pas l'estiu. (x2)*

L'ANY HA CANTAT

*L'any ha cantat son darrer cant,
son cant de cigne en l'agonia;
Hem d'escoltar-lo tot resant,
que no hi ha cant sens poesia:*

*Ella perdura al cor de l'Hom.
Ella és qui regna a la Natura.
Quan calli tot, dirà quelcom
-son darrer mot- a la criatura.*

*I el darrer home, al darrer mot
del cant que fins son cor davalla,
s'ajaçarà dintre del sot
que ha de servir-li de mortalla.*

*L'any ha cantat son darrer cant,
son cant de cigne en l'agonia;
Hem d'escoltar-lo tot resant,
que no hi ha cant sens poesia:*

*Ella perdura al cor de l'Hom.
Ella és qui regna a la Natura.
Quan calli tot, dirà quelcom
-son darrer mot- a la criatura.*

*I el darrer home, al darrer mot
del cant que fins son cor davalla,
s'ajaçarà dintre del sot
que ha de servir-li de mortalla.*

*L'any ha cantat son darrer cant,
son cant de cigne en l'agonia;
Hem d'escoltar-lo tot resant,
que no hi ha cant sens poesia:*

*L'any ha cantat son darrer cant,
son cant de cigne en l'agonia;
Hem d'escoltar-lo tot resant,
que no hi ha cant sens poesia:*

L' ANY!